

Arrest

nr. 252 424 van 9 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue des Augustins 41
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat J. DIENI en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Eritrese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Tigrinya etnie. Uw religie is christen, orthodox. U bent geboren op 01 januari 1994 te Tseazega, zoba Maekele, subzoba Berik. Toen u drie jaar oud was verhuisde u naar Barentu, in zoba Gash Barka, omdat uw familie een plantage had in Tokombia. In Barentu ging u naar school tot en met de 8e graad, die u beëindigde in 2009. In 2009, toen u nog schoolliep, werd u samen met uw broer en oom gearresteerd omdat jullie een gestolen watermotor hadden gekocht, en werd u 1,5 maanden vastgehouden in de civiele gevangenis op het politiekantoor van Barentu. Uw broer en oom werden veroordeeld tot een gevangenisstraf van 9 maanden, maar omdat u nog minderjarig was, werd u vrijgelaten. In 2010 werd u een tweede keer gearresteerd omdat u probeerde illegaal uw land te verlaten.

U werd gearresteerd in Tesseney, 3 dagen vastgehouden in de ondergrondse gevangenis 'Under Tesseney', en vervolgens naar de gevangenis in Aderser gebracht, gelegen tussen Sawa en Forto Sawa. Na 3 maanden werd u vrijgelaten uit Aderser, en probeerde u opnieuw de grens illegaal over te steken, maar werd u ditmaal gearresteerd in Golij door de civiele politie. Hierna werd u opnieuw naar de gevangenis gebracht in Aderser, waar u deze keer ongeveer 5 à 6 maanden moest blijven. Hierna werd u naar Mitir gestuurd voor militaire training. Van Mitir werd u vervolgens naar Kormena gestuurd, een militair trainingskamp dichtbij Mogolu en Akordet, waar u 3 maanden verbleef. Vanuit Kormena werd u uiteindelijk toegewezen aan de Divisie 57, 3e bataljon, 1e haili. Het commandocentrum van de Divisie 57 was in Barentu, maar u werd toegewezen naar Asheshi, waar er een bataljon commandopost was. Nadat u in de 1e haili in Asheshi werd toegewezen ontsnapte u bijna 4 keren uit uw eenheid en ging telkens terug naar uw huis in Barentu. Elke keer dat u naar huis ging, kwamen soldaten van uw eenheid u terughalen, waarna u gestraft werd met militaire straffen zoals 'otto'. Na deze verscheidene ontsnappingspogingen werd u uiteindelijk opnieuw toegewezen aan de 'selaya (spion) haili', wat eigenlijk een ganta is bestaande uit militaire spionnen. U behoorde dan tot de Divisie 57, 3e haili, 3e ganta / selaya haili, 1e mesre en werd gestationeerd in Awla, maar moest soms ook opdrachten doen in Adi Kenteb, bij Bushuka, Endaba Simon en Binbina. U was bij de selaya haili van 2010 tot 2015. Uw opdrachten bij de spionnenheid bestonden voornamelijk uit militaire operaties waarbij u jihadistische en Kunama oppositie groepen moest opsporen, onderzoeken en bestrijden. Zo kreeg u onder andere opdracht om naar Awla, een Kunama dorp, te gaan en te infiltreren bij de lokale bevolking en te rapporteren over hun activiteiten. U moest ook de loopgraaf bewaken nabij Awla. In 2013 moest u eens deelnemen aan een giffa in een goudmijn om mensen ter plaatse te controleren of ze meewerkten met Kunama oppositie. Soms kreeg u ook de opdracht om deserteurs terug te brengen naar de eenheid. Tijdens uw legerdienst deserteerde u meer dan 10 keer uw eenheid en vluchtte naar uw huis. Na deze deserties, werd u meestal na enkele weken terug opgepakt door uw eenheid, en vervolgens naar de Prima Country gevangenis in Barentu gestuurd. De eerste keer in Prima Country moest u er 1 jaar blijven, maar kreeg u na 6 maanden genade en werd vrijgelaten. De tweede keer dat u naar Prima Country werd gestuurd, in 2012, moest u er voor 1 jaar en 6 maanden blijven. U had namelijk uw haili commander bedreigd met een wapen, toen deze u wilde straffen voor uw desertie. In totaal werd u misschien wel 8 keer naar de Prima Country gevangenis gestuurd. In 2015, nadat u voor de zoveelste keer werd gevangen na uw desertie, werd u 3 maanden in de militaire gevangenis van Divisie 57 in Shahat opgesloten. Toen u werd vrijgelaten, zou u opnieuw worden gestraft gedurende 1 maand in uw eenheid. Om die reden besloot u uiteindelijk het land te verlaten, en ontsnapte u na 1 dag uit uw eenheid.

In januari 2015 verliet u Eritrea. Vanuit Barentu nam u een bus naar Shilalo. In Shilalo bleef u nog 2-3u in een café, waar u kaarten speelde. Om 7u 's avonds vertrok u vervolgens te voet van Shilalo naar Adi Hakin, en vervolgens naar Sheshebit en Badme waar u de grens naar Ethiopië overstak. In Ethiopië werd u ontvangen door Ethiopische soldaten. In Ethiopië verbleef u 3 à 4 maanden in het Adi Harish vluchtelingenkamp. Vandaaruit reisde u verder naar Soedan, en Libië, en maakte u in augustus 2015 de oversteek per boot naar Italië, vanwaar u doorreisde naar Duitsland. U diende sindsdien verschillende verzoeken tot internationale bescherming in: te Duitsland in november 2015 en op 8 april 2016 (u werd volgens de Dublin procedure teruggestuurd naar Italië op 01 februari 2017) en te Frankrijk, waar u een verzoek tot internationale bescherming indiende op 28 november 2016. U vervolgde deze procedure echter niet en trok naar Calais om naar het Verenigd Koninkrijk te proberen gaan. Toen dat niet lukte, diende u een tweede verzoek in bij de Franse asiendiensten op 01 februari 2018. In Frankrijk werd u volgens de Dublin procedure teruggestuurd naar Italië. U keerde echter niet terug naar Italië, maar reisde naar België waar u op 01 november 2018 aankwam. Gedurende 4 à 5 maanden trachtte u opnieuw naar het Verenigd Koninkrijk te gaan. Uiteindelijk diende u op 8 maart 2019 een verzoek tot internationale bescherming bij de Belgische asielinstanties.

U legde de volgende documenten neer ter staving van uw verzoek: Een kopie van de identiteitskaart van uw moeder en vader (enkel voorzijde), een kopie van uw eigen identiteitskaart (recto/verso), en een document over uw aanvraag voor een afspraak bij een psycholoog, gedaan op dd. 17/08/2020.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaart te vrezen voor vervolging aangezien u deserteerde en illegaal het land verliet. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw levensloop in Eritrea, uw deserties en uw vermeende illegaal vertrek. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolging die u vreest bij een terugkeer naar Eritrea.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw algemene geloofwaardigheid ernstig wordt aangetast door de immer wisselende verklaringen die u aflegt bij de verschillende asielinstanties over elementaire persoonsgegevens, zoals uw naam en geboortedatum. Zo verklaarde u over uw geboortedatum bij Italiaanse asieldiensten dat u bent geboren op 01 april 1995. Bij de Duitse asieldiensten verklaarde u dan weer dat u bent geboren op 01 april 1991. In Frankrijk gaf u ook tweemaal een verschillende geboortedatum op, namelijk 01 januari 1995 en 01 januari 1991 (zie informatie administratief dossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaart u in eerste instantie bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) te zijn geboren op 01 april 1991. Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal (hierna CGVS) verklaart u echter dat uw werkelijke geboortedatum 01 januari 1994 is (NPO 1, p. 7). Wanneer u door de protection officer wordt gevraagd naar een verklaring voor deze wisselende geboortedata, verklaart u dat u bij aankomst in Italië zei dat u was geboren in 1991, en dat u advies kreeg van mensen om bij andere asieldiensten best dezelfde geboortedatum aan te houden als op de eerste plaats van aankomst in Europa (NPO1 p. 8). Deze verklaring overtuigt echter niet, u hield immers niet dezelfde geboortedatum aan in Italië, Frankrijk en Duitsland. Wanneer u door de protection officer wordt gevraagd waarom u bij aankomst in Italië niet meteen uw correcte geboortedatum opgaf, verklaart u dat u niet in uw juiste mentale toestand was (NPO1, p.8). Hoewel het CGVS erkent dat vergissingen kunnen gebeuren, en dat het mogelijk is dat een verzoeker zijn exacte geboortedatum niet goed kent, wijst het feit dat u consequent wisselende geboortedata hebt gebruikt bij uw verschillende asielaanvragen in de verschillende EU lidstaten eerder op een doelbewuste misleiding van de asieldiensten. Bovendien belet niets u, indien u uw exacte geboortedatum niet kent, om dit ook gewoon zo aan te geven in plaats van telkens een nieuwe geboortedatum te verzinnen. Daarnaast gebruikte u niet alleen verschillende geboortedata bij de verschillende asieldiensten, maar veranderde u zelfs doelbewust uw naam bij uw verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk (zie informatie administratief dossier) om te vermijden dat u via de Dublin procedure zou worden teruggestuurd naar Italië (NPO p.7).

Bovenstaande aspecten zoals uw naam en geboortedatum is elementaire persoonlijke informatie, waarover ten minste kan verwacht worden dat u er consistente verklaringen over aflegt. Het feit dat u hierin tekort schiet, doet dan ook reeds afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verzoek tot internationale bescherming in België laattijdig werd ingediend. U kwam aan in België op 1 november 2018. Echter, u diende slechts een verzoek tot internationale bescherming in op 08 maart 2019. Toen u door de protection officer op het CGVS werd gevraagd waarom u in België zo lang hebt gewacht om een verzoek in te dienen, antwoordde u dat u eerst probeerde naar Engeland te gaan omdat u reeds in drie, vier Europese landen had geprobeerd een internationale beschermingsstatus te krijgen (notities van het persoonlijk onderhoud op 20/02/2020 (hierna NPO 1), p. 5-6). Het feit dat u in België pas vier maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelwijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming.

Wat betreft de beoordeling van uw risico bij terugkeer naar uw land van herkomst, dient te worden vastgesteld dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt. Zo geeft u voldoende blijk van een geografische kennis van Eritrea. U noemt verschillende plaatsen in het land en weet deze te situeren.

In het bijzonder geeft u blijk van een uitgebreide geografische kennis van de zoba Gash Barka, waar u woonde in Barentu, en u familie had in plaatsen zoals Akordet, Tesseney, Awgaro, Antore, Shambuko, etc. (NPO 1 p. 10). Ook met betrekking tot de plaatsen waar u gestationeerd werd met het leger, kan u voldoende informatie verschaffen (NPO1 p.14, 18; NPO2 p.14). U blijkt daarnaast geïnformeerd met betrekking tot de historische en sociale context binnen Eritrea. Zo heeft u kennis van de toegelaten religies in Eritrea, en de verschillende talen en etnieën die in uw regio (Gash Barka) voorkomen (NPO p. 9). Eveneens kan u informatie verschaffen omtrent de algemene organisatie van de legerdienst in Eritrea, zo kent u de hiërarchie en verschillende afdelingen in het leger (NPO1 p. 18), en kent u verschillende militaire trainingscentra (zoals Mitir, Kormena en Sawa) en gevangenis (Under Tesseney, Prima Country, Aderset) (NPO1 p. 10, 14, 20). Evenmin wordt door het Commissariaat-generaal in vraag gesteld dat u ooit uw legerdienst vervulde.

Het dient echter benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag naar uw werkelijke positie binnen het land en naar de omstandigheden waarin u het land heeft verlaten. Immers, indien deze niet kunnen worden aangetoond, kan niet ingezien worden om welke redenen u een vrees zou koesteren bij terugkeer naar Eritrea. **In dit opzicht dient opgemerkt, dat u allerminst uw positie en uw vermeende illegale vertrek uit het land aannemelijk heeft weten te maken. U biedt namelijk geen enkel inzicht in uw levensloop voor uw vertrek uit Eritrea, waardoor u het Commissariaat-Generaal onmogelijk maakt uw werkelijke situatie of uw vrees voor vervolging in Eritrea te beoordelen. Bovendien heeft u allerminst aannemelijk weten te maken dat u werkelijk uw eenheid heeft gedeserteerd en Eritrea illegaal heeft verlaten. Uw verklaringen hieromtrent zijn immers weinig waarschijnlijk, vaag, en doorspekt met tegenstrijdigheden.**

Wat betreft uw levensloop in Eritrea, zijn de tegenstrijdigheden en lacunes tussen uw opeenvolgende verklaringen bij de Belgische asielinstanties zo veelvuldig, dat er geen enkel touw aan vast te knopen is over wat u werkelijk hebt meegemaakt en wat uw werkelijke situatie was in Eritrea. Zo legt u tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af betreffende uw verschillende arrestaties en verblijfplaatsen in Eritrea. Wanneer u tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna PO1) wordt gevraagd een overzicht te geven van al uw verblijfplaatsen van aan uw geboorte tot aan uw vertrek uit Eritrea, ook plaatsen waar u slechts een korte periode verbleven hebt, vraagt u of u alle plaatsen moet noemen die u hebt bezocht of enkel de plaatsen waar u verbleven hebt. Hierop verduidelijkt de PO om enkel de plaatsen op te noemen waar u effectief een periode hebt verbleven. Vervolgens verklaart u dat uw adres, uw huis in Barentu was, maar dat u familie had op verschillende plaatsen in Gash Barka, en dat u die plaatsen allemaal hebt bezocht. Ten eerste moet worden opgemerkt, dat u in plaats van een overzicht te geven van uw verblijfplaatsen, u het omgekeerde doet van wat de protection officer u vraagt, en daarentegen opsomt welke plaatsen u in Gash Barka hebt bezocht voor enkele dagen (PO1 p.10). Wanneer de protection officer u vervolgens opnieuw vraagt of u naast de bezochte plaatsen ook op andere plaatsen hebt verbleven voor een langere periode, antwoordt u "in het leger en in de gevangenis". **Vervolgens wordt u door de protection officer gevraagd om een chronologisch overzicht te geven van alle plaatsen waar u hebt verbleven.** Hierop antwoordt u dat u in 2010 probeerde uw land te verlaten, werd opgepakt in Golij, en twee maanden in de gevangenis van Aderser, nabij Sawa, werd opgesloten. Hierna werd u vervolgens naar het militair trainingskamp in Kormena gestuurd, waar u 8 maanden verbleef (PO1, p.10) en van daaruit naar het leger werd toegewezen (PO1 p. 11). Wanneer de protection officer u vraagt of de arrestatie in 2010 in Golij de eerste arrestatie was die u meemaakte, blijkt uit uw verklaringen dat u reeds een jaar eerder, in juni 2009 in Barentu werd gearresteerd met uw broer en uw oom omdat jullie een gestolen watermotor hadden gekocht, en u vervolgens een maand en een half in de politie gevangenis van Barentu moest verblijven (PO1, p.11).

Wat betreft uw verklaringen over uw verblijfplaatsen en arrestaties vóór u uw legerdienst in Eritrea aanvatte, dient te worden opgemerkt dat ze geenszins overeenkomen met wat u op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt verklaard op 19 november 2019 (hierna vragenlijst CGVS). Daar verklaart u immers, dat uw eerste arrestatie in maart 2009 in Golij was, omdat u illegaal naar Soedan probeerde te reizen. Vervolgens werd u twee weken in Tesseney vastgehouden en daarna ongeveer 6 maand opgesloten in Aderset tot u werd vrijgelaten op borg. U verklaart een tweede keer gearresteerd te zijn, bij u thuis in december 2009, waarbij u 3 maanden werd vastgehouden en beschuldigd werd hulp gegeven te hebben aan een smokkelaar (vragenlijst CGVS p. 2). Een derde arrestatie zou hebben plaatsgevonden in juni 2010 in Akordet aan een bushalte, waarbij u 1 maand en twee weken werd vastgehouden omdat men u ervan verdacht een smokkelaar te zijn.

U werd een vierde keer gearresteerd in november 2010 in Barentu tijdens een controle, omdat u geen geldig verblijfspapier had, en u vervolgens eerst 2 weken in de Prima Country gevangenis van Barentu werd vastgehouden, en daarna 8 maanden in Mitir voor een militaire training (vragenlijst CGVS p. 3).

De vergelijking tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, leert dat niet alleen de tijdslijn van uw verschillende arrestaties en vasthoudingen compleet verschillend is, ook het aantal arrestaties en de aanleiding en motieven waarom u werd vastgehouden wijzigen voortdurend. Zo beschrijft u op de DVZ maar liefst 4 arrestaties vooraleer u effectief de legerdienst hebt aangevat, terwijl u op het CGVS slechts 2 arrestaties vermeldt. Bij twee van de arrestaties die u vermeldt op de DVZ, werd u verdacht banden te hebben met een smokkelaar, terwijl u op het CGVS hierover niets vermeldt. Zo hebt op het CGVS niets vermeld over de arrestatie aan de bushalte in Akordet, waarbij men u verdacht hulp gegeven te hebben aan een smokkelaar. Ook de tijdstippen die u aan de verschillende arrestaties kleeft tijdens uw opeenvolgende verklaringen komen niet overeen. Zo verklaart u bij de DVZ de eerste keer gearresteerd te zijn in maart 2009 in Golij omdat u het land illegaal probeerde te verlaten (Vragenlijst CGVS p.2), terwijl u op het CGVS verklaart de eerste keer te zijn gearresteerd in Barentu in juni 2009 omdat u samen met uw oom en broer een gestolen watermotor had gekocht (PO1 p. 11). Ook over de arrestatie die tot uw inschakeling in de nationale dienst zou leiden bent u geenszins consistent. Op de DVZ verklaart u dat u in november 2010 tijdens een controle in Barentu werd gearresteerd, dat u geen 'menkasekasi' had, en vervolgens ongeveer 2 weken naar de gevangenis Prima Country werd overgebracht. Hierna werd u 8 maanden in Mitir vastgehouden alvorens de militaire training aan te vatten (Vragenlijst CGVS p. 3). Op het CGVS (PO1) verklaart u dan weer dat u werd gearresteerd in Golij (in plaats van Barentu) in 2010 toen u probeerde het land te verlaten (in plaats van tijdens een controle). Vervolgens werd u drie dagen in de gevangenis Under Tesseney vastgehouden, 2 maanden in Aderser, en dan naar Kormena gestuurd voor een militaire training (in plaats van in Prima Country en Mitir)(PO1 p.10). **Kortom, de inconsistenties tussen uw opeenvolgende verklaringen zijn zo veelvuldig dat geen enkele van de arrestaties en vasthoudingen die u beschrijft op het CGVS overeenkomen met uw verklaringen op de DVZ of omgekeerd. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van de door u beschreven arrestaties en vasthoudingen ernstig ondermijnd, en scheidt u geen zicht op uw werkelijke situatie.**

Bovendien moet worden opgemerkt, dat wanneer u tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS (hierna PO2) de kans krijgt om duidelijkheid te scheppen over uw verblijfplaatsen en arrestaties in de periode voor u de legerdienst aanvatte, u met nog een andere versie komt aanzetten. Zo werd u gevraagd of u nog het jaartal weet wanneer u werd gearresteerd in Barentu omdat u met uw oom en broer een gestolen watermotor hadden gekocht. Hierop antwoordt u "misschien 2011, het is moeilijk het exact te herinneren." (PO2, p.6). Eerder verklaarde u echter dat dit uw eerste arrestatie was en dat ze had plaats gevonden in juni 2009 (PO1, p.11). Omdat u zegt dat u het moeilijk vindt om het exact te herinneren, peilt de protection officer op een andere manier naar het tijds kader van de arrestatie en vraagt u of u nog naar school ging toen u de eerste keer gearresteerd werd. U had immers eerder verklaard de 8e graad beëindigd te hebben in 2009 (PO2 p.6). Hierop antwoordt u bevestigend. Het is echter opmerkelijk dat u er zelf niet in slaagde de link te leggen tussen uw eerste arrestatie en uw schoolperiode, en dat u een jaartal vernoemt dat er maar liefst twee jaar naast zit, terwijl u in uw eerste persoonlijk onderhoud zelfs de exacte maand kon aangeven, namelijk juni 2009 (PO1 p.11). Ook over uw tweede arrestatie bent u niet consistent in uw verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. In uw eerste persoonlijk onderhoud had u hierover verklaard dat u in 2010 werd gearresteerd in Golij, 3 dagen werd vastgehouden in de Under Tesseney gevangenis, 2 maanden in Aderser, en dan naar Kormena werd gestuurd voor een militaire training van 8 maanden (PO1 p. 10). In PO2 verklaart u echter dat u eerst in Tesseney werd opgepakt, dan in Under Tesseney werd vastgehouden en vervolgens 3 maanden in Aderser (PO1 p. 7). Wanneer u wordt geconfronteerd met de inconsistentie in uw verklaringen, verklaart u dat u ook eens in Golij werd gearresteerd maar dat dit bij uw tweede poging was om het land te verlaten, nadat u vrijgelaten was uit Aderser. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u na een poging tot illegaal vertrek, dat door de Eritrese overheid als landverraad wordt beschouwd, zomaar zou worden vrijgelaten uit de gevangenis, in plaats van ingeschakeld te worden in de nationale dienst. Bovendien moet worden opgemerkt, dat zelfs met uw duiding dat u twee keer probeerde het land te verlaten, de inconsistenties niet volledig van de baan zijn. Zo verklaart u namelijk dat u na uw arrestatie in Golij, opnieuw naar Aderser moest, dit keer voor 5 à 6 maanden, en dat u dan naar Mitir moest voor militaire training en ook nog eens 3 maanden in Kormena voor training (PO2 p.7). In PO1 had u echter niets over Mitir vermeld, slechts enkel dat u naar Kormena moest voor een militaire training van 8 maanden. Wat dus opnieuw verschilt met uw laatste verklaringen (PO1 p.11).

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u door de aanhoudende inconsistenties en tegenstrijdigheden geen enkel zicht weet te scheppen op uw levensloop in Eritrea, uw aantal vluchtpogingen en arrestaties, en hoe u precies in de nationale dienst bent terecht gekomen. Bovendien ondermijnt uw voortdurend veranderend relaas de geloofwaardigheid van uw door u beschreven situatie in Eritrea. Het feit dat u in eerste instantie zelf spontaan allerlei specifieke data vermeldt, zowel bij de DVZ als tijdens PO1, maar vervolgens verklaart dat u zich de precieze data niet meer herinnert, kan dan ook niet als verschuiving worden aanvaard.

Verder moet worden opgemerkt, dat wat betreft uw periode in de Eritrese legerdienst, u ook hier geen duidelijkheid schept over uw situatie, noch dat u uw beweerde deserties en opsluitingen aannemelijk kon maken. Bovendien bevatten uw verklaringen over uw legerdienst verschillende inconsistenties en tegenstrijdigheden.

Over uw legerdienst verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u na een militaire training in Kormena, gestationeerd werd bij divisie 57, in Asheshi, waar zich de bataljon commandopost bevond en na 4 dagen naar Awla werd gestuurd. In Awla was u 6 à 7 maanden bij de haili, toen u op een nacht uw eenheid verliet en terugkeerde naar huis in Barentu. Toen u later door uw eenheid terug werd opgepakt, werd u omwille van uw ontsnapping opnieuw toegewezen aan de spion haili ('Haili Seleya') (PO1p. 28). In uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u na de militaire training in Mitir en Kormena, werd toegewezen naar Asheshi bij de divisie 57, 3e bataljon, 1e haili (PO2, p.8), wat overeenkomt met uw verklaringen in het eerste persoonlijk onderhoud. **Over hoe u uiteindelijk in de 'haili seleya' terecht kwam, zijn uw verklaringen echter verschillend.** Zo verklaart u tijdens het PO2, dat u twee maanden (in plaats van 6 à 7 maanden) nadat u in de 1e haili werd toegewezen, opnieuw werd toegewezen aan de 'haili seleya'. De reden hiervoor was dat u in de twee maanden dat u bij de 1e haili was toegewezen, 4 keer uit het sterk bewaakte kamp van Asheshi kon ontsnappen. Na uw 4 ontsnappingen, waarbij u telkens terug naar huis ging in Barentu, werd u uiteindelijk overgeplaatst van de 1e haili, naar de 'seleya haili'. Uw verklaring waarom u uiteindelijk naar de 'seleya haili' werd toegewezen, is dat u zeer actief en snel was (PO2, p.8). In het PO1 verklaarde u nochtans dat u na 4 dagen in Asheshi reeds naar Awla werd gestuurd, en vervolgens vanuit Awla uit uw eenheid ontsnapte, en niet vanuit Asheshi (PO1, p.27). In het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u dat u pas naar Awla ging toen u reeds naar de haili seleya was toegewezen (PO2, p.12). **U verklaringen zijn hier dus opnieuw niet consistent.**

Verder verklaart u dat u van 2010 tot 2015 bij de haili seleya ('spion haili') in dienst was (PO1, p.21). U was gestationeerd in Awla, maar werd ook toegewezen naar andere plaatsen, zoals 1 maand in Adi Kenteb, dichtbij Bushuka, in de buurt van de grens met Ethiopië en in de regio van Endaba Simon. Soms werd u ook voor een bericht naar het brigade commandocentrum in Binbina gestuurd (PO2, p.12). U verklaart echter dat u meestal niet bij uw eenheid was, omdat u vaak deserteerde. Zo beschrijft u: "bijvoorbeeld, ik deserteer voor 9 maanden en dan wordt ik opgepakt en leef ik 1 maand bij die eenheid, en dan deserteer ik opnieuw en dan in de gevangenis, dan terug naar de haili, dan opnieuw deserteren, dan gevangenis en opnieuw haili. Zo was het. Soms ging ik naar de plantage in Tokombia om mij te verbergen daar, want als de soldaten me thuis kwamen zoeken konden ze me niet vinden." (PO1, p.21). Tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud, op de vraag of u ooit gestraft werd voor een opdracht die u weigerde te doen, antwoordt u dat u drie keer deserteerde, en hierdoor drie keer naar de Prima Country gevangenis werd gestuurd in Barentu (PO1 p. 20). De eerste keer werd u 6 maanden opgesloten en vrijgelaten na genade van de overheid. De tweede keer, in 2012, werd u opgesloten omdat u uw commander had bedreigd met uw geweer en werd u 1 jaar en 6 maanden opgesloten (PO1, p.20). **Met betrekking tot uw vermeende deserties, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met wat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud hebt verklaard.** Terwijl u in PO1 verklaart dat u drie keer deserteerde, en drie keer naar de Prima Country gevangenis werd gestuurd (PO1 p.20), verklaart u in PO2 dat het meer dan 10 keer kan zijn, of zelfs meer, dat u uw eenheid verliet zonder toestemming (PO2, p.12). Over het aantal keer dat u naar de gevangenis moest tijdens uw legerdienst, verklaart u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud dat het wel 8 keer kan geweest zijn, en dat u elke keer u terug werd opgepakt voor een tijdje naar de Prima Country gevangenis werd gestuurd, tot een militaire truck van uw eenheid u kwam ophalen (PO2, p.13). **Bovendien komen uw verklaringen ook niet overeen met wat u op de DVZ hebt verklaard.** In uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u dat de tweede keer dat u naar de Prima Country gevangenis werd gestuurd, dit naar aanleiding van een conflict was met uw commander. Nadat u was gedeserteerd, werd u weer opgepakt en bestraft in uw eenheid met de helikopter methode. U beklagde zich tegen uw commander over het slechte leven in het leger, waarop uw commander u bedreigde en zei dat als u nog een keer zou deserteren, hij u dood zou schieten.

Hierop reageerde u en bedreigde u op uw beurt uw commander met de dood. U had uw wapen al klaar en geladen met een kogel (PO1 p.20-21). Door de protection officer gevraagd wanneer dit conflict zich voordeed, verklaarde u dat het in 2012 was. Na dit conflict werd u zogenaamd 1 jaar en 6 maanden opgesloten in Prima Country en nog eens twee weken in een enkele cel in uw divisie (PO1, p. 20-21). Op de DVZ verklaarde u echter dat u in augustus 2012 bij u thuis werd gearresteerd door twee militairen, nadat u had gedeserteerd. Hierna werd u overgebracht naar Prima Country, waar u ongeveer 4 maanden werd vastgehouden. In juli 2013 zou u nog eens opgepakt geweest zijn na een desertie, waarbij u ongeveer 3 maanden in Prima Country werd vastgehouden. Dit valt moeilijk te rijmen met de timing van uw 1 jaar en 6 maand gevangenschap zoals beschreven tijdens het PO1. Bovendien verklaart u in het PO2 dat u hebt deelgenomen aan verschillende giffa's in 2013 (PO2, p.15 & p.20), en in PO1 verklaart u dat u uw identiteitskaart hebt aangevraagd in 2013 (PO1 p.6), u kan dan onmogelijk nog in gevangenschap geweest zijn.

Niet alleen is het aantal deserties verschillend tussen uw verschillende verklaringen, het is daarnaast ook weinig geloofwaardig dat u werkelijk zoveel keer uw eenheid hebt gedeserteerd. Zo is het weinig aannemelijk dat u enerzijds amper tijd zou doorgebracht hebben bij uw eenheid, maar dat u anderzijds wel heeft deelgenomen aan verschillende missies, en zelfs bepaalde verantwoordelijkheden kreeg. Zo kon u zeer uitgebreid vertellen over uw werk als militaire spion, waarbij u opdrachten kreeg om Kunama oppositie of jihadistische groepen op te sporen (PO1, p.19), u moest onder andere infiltreren in de Kunama gemeenschap rond Awla (PO2, p. 9), verder kreeg u ook soms opdrachten op deserteurs terug te brengen (PO1, p.19,20; PO2, p.16-17). U nam deel aan een giffa in een goudmijn in de regio rond Awla (PO1, p.21; PO2, p.15-16) en een giffa in Jambu Kur in Barentu (PO2, p.20). U gaf zelfs aan dat u twee of drie keer in verschillende operaties als leider van de operatie fungeerde, in afwezigheid van een ganta commander (PO1, p.22). U verklaarde ook dat u als militaire spion heel gedisciplineerd moet zijn en uniformiteit moet uitdragen. U legt onder andere uit dat u aan de spion eenheid werd toegewezen omdat u heel actief en snel was (PO2, p.9), omdat u flexibel en besluitvaardig was, en iemand die goed kan luisteren (PO2, p.14). Deze beschrijving van uw kwaliteiten als spion lijken echter niet te rijmen met uw vermeende rebelse gedrag en veelvuldige deserties.

Verder is het weinig aannemelijk, dat u niet eerder uw land zou zijn ontvlucht, indien u werkelijk zoveel malen deserteerde, werd opgesloten en gestraft. Bovendien is het opvallend dat u blijkbaar zo gemakkelijk door uw eenheid teruggebracht kon worden. Van iemand die zo goed op de hoogte blijkt van de hele zoba Gash Barka, in het bijzonder de regio rond Barentu, en die er blijkbaar zonder weinig moeite in slaagt om veelvuldig uit zijn eenheid te ontsnappen, zou kunnen verwacht worden dat hij niet zich niet zo gemakkelijk terug zou laten arresteren. Daarbij blijkt u zeer goed op de hoogte over wat u te wachten zou komen te staan, indien u na een desertie bij uw eenheid wordt teruggebracht. De door u beschreven bestraffing van een teruggebrachte deserteur is niet van de minste (PO1, p.20-21; PO2, p.8, 12). Het feit dat u verklaart dat u zich slechts maximum 3 weken voor uw eenheid verborgen wist te houden (PO2, p. 14), is dan ook opvallend en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw beweerde deserties. Ook uw verklaring waarom u ondanks uw vele deserties niet eerder het land hebt trachten te verlaten, is weinig overtuigend. Zo verklaart u dat u dacht dat uw eenheid het moe zou worden na 3 à 5 deserties. U dacht dat ze het beu zouden worden en u naar Barentu zouden toewijzen (PO2, p.20). Deze veronderstelling is weinig geloofwaardig en staat in sterk contrast met uw beschrijving van uw relatie met uw commanders. U vertelde immers dat zij u allerminst vertrouwden (PO2, p.18), dat ze u zwaar straffen (PO2, p.12) en u zelfs met de dood bedreigden indien u nog eens zou proberen deserteren (PO1, p. 20-21). Het is dan ook niet aannemelijk dat u geloofde dat ze u uiteindelijk wel naar Barentu zouden toewijzen als u maar vaak genoeg deserteerde.

Uit bovenstaande moet worden besloten dat u allerminst duidelijkheid verschaft over uw positie in het Eritrese leger. Bovendien maakt u uw vermeende deserties uit uw eenheid niet aannemelijk.

Aangezien u reeds dergelijk verregaande inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot uw werkelijke situatie in uw land van herkomst voor uw vertrek uit het land, wordt het eveneens moeilijk aan te nemen dat u het land illegaal zou hebben verlaten en om die reden vervolging zou vrezes. Uw verklaringen over uw vertrek zijn weinig aannemelijk en inconsistent. Daarenboven zijn ook uw verklaringen over de aanleiding van uw vertrek compleet tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Tijdens uw PO1, verklaarde u Eritrea te hebben verlaten in januari 2015, en dat u vóór uw vertrek een laatste waarschuwing had gekregen van uw commanders die zeiden dat als u nog een keer zou proberen deserteren, ze u niet naar Prima Country zouden sturen of een andere gevangenis, maar dat dit het einde van uw leven zou betekenen. Dan besloot u uw laatste kans te wagen om het land te verlaten. Gevraagd hoe u zich hebt voorbereid op uw vertrek, verklaarde u dat u verlof aan uw commander hebt gevraagd voor vier dagen om uw zieke moeder te bezoeken. Uw commander eiste initieel dat u uw wapen zou meenemen op uw verlof, omdat het een bepaalde zekerheid zou bieden dat u niet zou proberen het land te verlaten. U kon uw commander echter overtuigen om op verlof te gaan zonder uw wapen, en beloofde hem dat u na vier dagen zou terugkeren (PO1, p.23). **Het is weinig aannemelijk dat uw commander u zo gemakkelijk verlof zou hebben toegestaan, temeer u voor hem gekend stond als iemand met een hoog vlucht risico.** U had immers zogenaamd al ontelbare keren gedeserteerd, en hij had u bovendien nog eens een laatste waarschuwing gegeven dat u het met uw leven zou bekopen indien u nogmaals zou deserteren. Daarnaast is het nog minder aannemelijk dat uw commander vervolgens akkoord zou zijn gegaan, om zijn enige voorwaarde om uw verlof toe te kennen te laten vallen, namelijk dat u uw wapen moest meenemen. Uw verklaring dat u hem kon overhalen uw wapen achter te laten, omdat u nog jong was, en anders verkeerde dingen kon doen, is weinig overtuigend. U bent immers een getrainde militair, en wordt verondersteld te weten hoe u veilig met een wapen moet om te gaan. Bovendien zou u zich nog extra verdacht kunnen maken door erop aan te dringen bij uw commander om zonder wapen op verlof te gaan. **De door u beschreven aanzet van uw illegaal vertrek, namelijk dat u zonder problemen verlof kreeg om uw zieke moeder te bezoeken, is dus weinig geloofwaardig.**

De geloofwaardigheid van uw illegaal vertrek wordt verder ondermijnd, door uw inconsistente verklaringen over de route die u zou hebben genomen tot de Ethiopische grens. Zo verklaart u dat u na de toekenning van het verlof om uw zieke moeder te bezoeken, naar huis zou zijn gegaan in Barentu. De volgende dag ging u van Barentu naar Adi Hakin, in de buurt van Shilalo, dan naar Sheshibit, dat bij de grens ligt en van Sheshibit naar Badme van Tigray, vandaar kon u verder naar Ethiopië (PO1, p. 24). Twee zinnen verder verklaart u echter, dat u vanuit Barentu de bus genomen heeft naar Shilalo, waar u nog 2 of 3u zou zijn gebleven in een café om wat te kaarten (PO1, p.24). Vervolgens verklaart u dat u 's avonds rond 7 uur uit Shilalo te voet vertrok naar Adi Hakin (PO1 p. 24). Drie vragen verder verklaart u dan weer dat u uit Shilalo vertrok met de laatste bus waarbij u 40min moest rijden naar Adi Hakin, in plaats van te voet (PO1, p.24). Van Adi Hakin ging u verder de hele nacht te voet tot aan de grens met Ethiopië. Dit is opnieuw anders dan uw oorspronkelijke routebeschrijving waarbij u van Barentu naar Adi Hakin zou zijn gegaan, vervolgens Sheshibit en daarna Badme waar u de grens naar Ethiopië overstak. Deze route lijkt daarbij ook weinig logisch. Om van Sheshibit naar Badme te gaan, zou u immers de hele tijd langs de grenslijn met Ethiopië moeten lopen, wat uiterst risicovol is gegeven de aanwezigheid van Eritrese soldaten in het grensgebied. Bovendien is het opmerkelijk dat u tijdens deze risicovolle onderneming, zijnde het illegaal verlaten van uw land, leukweg de tijd had om wat te kaarten in een café in Shilalo. U lijkt zich hiermee weinig bewust van het risico dat u loopt om door milities of soldaten aangesproken te worden en gevraagd te worden wat u in Shilalo doet, temeer u enkel toestemming zou hebben gekregen om uw zieke moeder in Barentu te bezoeken.

Tot slot zijn uw verklaringen over de aanzet van uw illegaal vertrek compleet tegenstrijdig. Zoals eerder aangehaald verklaart u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u toestemming vroeg aan uw commander om 4 dagen verlof te krijgen om uw zieke moeder in Barentu te bezoeken. Toen u deze toestemming kreeg, ging u eerst naar huis in Barentu, en direct de volgende dag verliet u het land. (PO1, p.23). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud, verklaarde u daarentegen dat u 3 maanden in de gevangenis van Shahat had verbleven, en toen u terug in uw eenheid kwam, zou u nogmaals gestraft worden voor 1 maand. Daarom besloot u om na 1 dag uit uw eenheid te ontsnappen en het land te verlaten. U verklaarde hierbij expliciet dat u geen toestemming vroeg om uw eenheid te verlaten, noch dat u verlof aanvraagde, in tegenstelling tot wat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud had verklaard. Bovendien verklaarde u dat u niet eerst naar huis ging, maar meteen het land verliet (PO2 p.20-21). Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid, legt u uit dat u verlof had gevraagd om uw zieke moeder te bezoeken vóór uw vasthouding in Shahat, maar dat u na uw vrijlating in Shahat en terugkeer bij uw eenheid, niet meer eerst naar huis ging en meteen besloot het land te verlaten. Bovendien geeft u aan dat het moeilijk is elk detail te herinneren, want het is lang geleden. Deze verklaring is echter niet afdoende. Tijdens het eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS verklaarde u immers expliciet dat u nadat u verlof kreeg om uw moeder te bezoeken in Barentu, meteen de volgende dag het land verliet (PO1 p.23). Het is dan ook niet geloofwaardig dat u daarbij niet zou vermelden dat u eerst nog 3 maanden in Shahat werd opgesloten.

Bovendien is dit niet zomaar een detail dat u gemakkelijk vergeet, het is immers een grote stap en een risicovolle onderneming om uw land illegaal te verlaten. Dat u zich dan ook niet meer herinnert hoe u deze risicovolle onderneming zou hebben aangevat, is dus weinig geloofwaardig.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat u absoluut niet aannemelijk kan maken dat u Eritrea effectief illegaal zou zijn ontvlucht, wat enkel wijst op een legaal vertrek uit Eritrea. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. Gezien u noch uw vermeende desertie uit het Eritrese leger, noch uw beweerde illegale vlucht aannemelijk wist te maken, heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat u in de negatieve aandacht zou staan van de Eritrese autoriteiten, en een vrees voor vervolging zou koesteren.

Wat betreft de door u neergelegde kopieën van de identiteitskaarten van uzelf, uw moeder, en uw vader, kan worden opgemerkt dat zij bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw Eritrese herkomst wordt immers niet in vraag gesteld, maar wel uw illegale vlucht uit Eritrea. Ook het document betreffende uw afspraak bij een psychiater, dat u neerlegde bij uw tweede persoonlijk onderhoud kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U verklaarde omtrent dit document dat u een medische check-up zou gepland hebben omdat u slaapproblemen heeft en veel stress heeft. Deze problemen begonnen sinds vier maanden voor uw tweede persoonlijk onderhoud als gevolg van het lange wachten in de verschillende asielprocedures die u in Europa heeft doorlopen. Aangezien het document enkel een afspraak bij de psychiater betreft, en geen concrete diagnose, kan dit document bovenstaande vaststellingen niet wijzigen, noch kunnen eventuele psychologische problemen zoals stress de hierboven vastgestelde geloofwaardigheidsproblemen verschoonen.

Het dient benadrukt, dat het feit dat uw Eritrese nationaliteit niet betwist wordt, los staat van de vraag of u uw land van herkomst, namelijk Eritrea, al dan niet illegaal heeft verlaten. Uit het geheel aan bovenstaande vaststellingen, komt naar voren dat uw verklaringen betreffende uw beweerd illegaal vertrek uit Eritrea, niet geloofwaardig bevonden worden. Dit gegeven zijnde, kan enkel besloten worden dat u het land op een legale wijze verlaten heeft. Logischerwijze impliceert dit dat u Eritrea verlaten hebt met de toestemming van de Eritrese autoriteiten, en dat u bijgevolg niet aannemelijk hebt weten te maken dat u vervolging dient te vrezen wegens het door u voorgehouden illegaal vertrek uit het land. Gezien het vrijgesteld zijn van de nationale dienstplicht in het algemeen een voorwaarde is ter verkrijgen van een toestemming om het land op legale wijze te verlaten, kan evenmin aangenomen worden dat u enige vrees dient te koesteren in deze context. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie blijkt voorts dat bij terugkeer, na een legaal vertrek uit Eritrea, geen risico bestaat op bestraffing. De termijn waarbinnen iemand naar het buitenland moet reizen wordt vastgelegd, maar men kan op elk willekeurig moment terugkeren.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Verzoekschrift en stukken

2.1. Het enig middel beroept zich op "Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de Wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het KB tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid, van de samenwerkingsplicht".

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt inzake de vluchtelingenstatus:

"6.1.1. Algemeen

De verzoekende partij in haar bewijslast de plicht om het bestaan van objectieve feiten die aanleiding geven tot de redelijk verwachte vervolging te staven.

6.1.2. Identiteitsgegevens

De verzoekende partij betwist niet dat zij eerder andere gegevens verschaft qua identiteit en geboortedatum. Ze legt hierbij uit dat er in Italië een vergissing optrad in het meegeven van haar geboortedatum en dat zij hierbij de verkeerde raad kreeg om hiermee verder te gaan teneinde samenhangende verklaringen te waarborgen.

Niettemin, gaf de verzoekende partij uit vrees onder de Dublin-procedure te worden teruggestuurd naar Italië een valse naam en geboortedatum. [informatie uit Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht en UNHCR] Het komt immers vaker voor dat een verzoeker om internationale bescherming uit vrees voor de autoriteiten, slechte kennis van de asielprocedure en zich beroepend op slechte raad hun identiteitsgegevens niet durven openbaren. In casu, stelde de verzoekende partij oprecht de raad te hebben gevolgd om zijn geërroneerde verklaring aangaande zijn geboortedatum verder te zetten en vreesde hij in Frankrijk te worden gedeporteerd naar Italië. Hij verborg voor de verwerende partij immers niet dat hij de voornaam H. een eerste keer te hebben gebruikt in Frankrijk doch zijn vaders- en grootvadersnaam te hebben behouden. (1ste persoonlijk onderhoud, p. 7.) Tijdens zijn volgend verzoek om internationale bescherming, gebruikte de verzoekende partij haar werkelijke voornaam. (1ste persoonlijk onderhoud, p. 7.)

Bovenstaande elementen verklaren evenzeer waarom de verzoekende partij niet rechtstreeks overging tot het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Na diens mislukte pogingen tot aanvraag om internationale bescherming, trachtte de verzoekende partij eerst een uitweg te vinden naar Engeland.

De verzoekende partij speelde wel open kaart ten aanzien van de Belgische asielinstanties door een kopie neer te leggen van de identiteitskaarten van haar ouders evenals van zichzelf.

De verzoekende partij liet tijdens het persoonlijk onderhoud weten dat haar zussen in Zwitserland voegt aan haar stukken bij onderhavig verzoekschrift de verblijfskaarten van haar zussen, R. en S., die de vluchtelingenstatus ontvingen in Zwitserland. (1ste persoonlijk onderhoud, p. 15.)

De Eritrese nationaliteit van de verzoekende partij wordt door de verwerende partij daarentegen niet in twijfel gebracht.

6.1.3. Geloofwaardigheid

De verwerende partij tracht de geloofwaardigheid van de verzoekende partij te ondermijnen daar zij geen correct chronologisch zicht schept op haar verblijfplaatsen, arrestaties en dergelijke.

Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat men hier kampt met een begripsprobleem, zie in die zin pagina 3 van de bestreden beslissing : [...]

Men leest aldus in de beslissing zelf dat de protection officer zijn vraag op verschillende wijze diende te stellen omdat de verzoekende partij niet begreep wat er van hem werd verwacht zodat de onduidelijkheden die de verwerende partij aankaart geheel te wijten zijn aan een begripsprobleem, dat zich gedurende beide onderhouden voor het CGVS verderzet.

Dit verklaart tevens verschillen in verklaringen bij DVZ en tussen beide onderhouden voor het CGVS.

Hierbij stelt zich ook de vraag van de mentale staat van de verzoekende partij, die immers het bewijs neerlegde dat hij een afspraak afwachtte bij de psycholoog, teneinde het relaas correct weer te geven.

Inmiddels wordt de verzoekende partij sedert 7 oktober 2020 gevolgd door een psycholoog die aangeeft dat de verzoekende partij kampt met symptomen van angst en depressie. (Stuk 3)

Op puur speculatieve wijze, stelt de verwerende partij : [...]

Zonder enige legitimiteit stelt de verwerende partij ambtshalve als een dominospel dat zij geen geloof hecht aan het illegaal vertrek uit het land, hetgeen tot gevolg heeft dat de verzoekende partij sowieso legaal uit het land vertrok, en dus is vrijgesteld van de nationale dienstplicht waaruit blijkt dat de verzoekende partij die al 6 jaar zonder verantwoording het land verliet, geen vrees dient te koesteren ingeval van terugkeer. Hierbij heeft de verwerende partij evenmin oog voor de onverantwoorde duur van de afwezigheid buiten het land en buiten het leger.

Er dient de verzoekende partij dan ook minstens het voordeel van de twijfel te worden toegekend en de vluchtelingenstatus te worden verleend.

Ondergeschikt, wordt de vernietiging van de bestreden beslissing verzocht voor verder onderzoek.

6.1.4. Vluchtelingenstatus als returnee

Feit is dat de verwerende partij van Eritrese origine en sedert 2015 uit het land is - cfr. relaas van de verzoekende partij -, hetgeen niet betwist wordt door de verwerende partij.

De UN bevestigt dat Eritrese vluchtelingen die terugkeren naar Eritrea systematisch worden mishandeld, ondervraagd en gefolterd. Ze worden immers onvermijdelijk aanzien als hebbende het land illegaal verlaten en worden aanzien als ernstige overtreeders evenals verraders : [...]

Eritrese vluchtelingen staan duidelijk in het visier nu het Eritrese leger gebruik maakte van het Tigrayconflict om het Eritrese vluchtelingenkamp aan te vallen en haar bewoners bloot te stellen aan onmenselijke en vernederende behandelingen door plundering, foltering en repressie. Vluchtelingen werden zelfs gedwongen in wagens geplaatst en naar Eritrea gevoerd : [...]

Aldus behoort de verzoekende partij als returnee tot een specifiek geviseerde groep die het slachtoffer is van vervolgingsdaden ingeval van terugkeer naar Eritrea en hoort het de verzoekende partij de vluchtelingenstatus toe te kennen."

Ondergeschikt stelt verzoeker inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet:

"De verwerende partij hecht geloof aan de Eritrese nationaliteit van de verzoekende partij.

Op die grond, komt de verzoekende partij evenzeer in aanmerking voor de subsidiaire bescherming noodzaakt.

Althans, heeft de verwerende partij zich ervan onthouden enig onderzoek te voeren naar de gronden tot toekenning van de subsidiaire bescherming.

In haar beslissing, wordt er evenmin verwezen naar enige COI-focus waaruit zou blijken dat de verwerende partij zich heeft gebogen over de veiligheidssituatie in Eritrea in het kader van de subsidiaire bescherming.

Nochtans is de verwerende partij enerzijds onderdaan aan een samenwerkingsplicht en anderzijds verplicht rekening te houden met alle relevante elementen, met inbegrip van de situatie in het land van herkomst op het moment van het nemen van haar beslissing (art. 48/6, §5 Vreemdelingenwet).

Met betrekking tot de samenwerkingsplicht besliste het Hof van Justitie van de Europese Unie in haar arrest M.M. van 22 november 2012 65 : [...]

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens deelt dit standpunt.

6.2.1. Gevaar als returnee : 48/4, §2, b

De verzoekende partij verwijst naar de ontwikkeling onder punt 6.1.4 waaruit voor de verzoekende partij het risico blijkt het slachtoffer te worden van ernstige schade ingeval van terugkeer.

De verzoekende partij komt op die grond in aanmerking tot de subsidiaire bescherming.

6.2.2. Gevaar omwille van het geweld : 48/4, §2, c

De verzoekende partij verwijst nochtans naar de veiligheidssituatie die ernstig in het gedrang staat.

Zo leest men in november 2020 dat zelfs de Eritrese hoofdstad geraakt werd door bombardementen ten gevolge van het Ethiopisch-Eritrees conflict. Deze aanslagen tonen een toename van de intensiteit van het conflict in de regio dat moeilijk te stoppen valt zodat de regionale instabiliteit zich verder kan verspreiden tot andere landen. De Ethiopische Tigray bevestigen zelfs dat ze elke kans zullen nemen om verder aanvallen te plegen op Eritrea : [...]

De verwerende partij heeft het volledig nagelaten rekening te houden met de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Dit geldt des te meer gezien de recentelijke ontwikkelingen en aanslagen die hierboven omschreven werden in het kader van de escalatie van het conflict met Ethiopië en het Tigraygebied."

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift:

"Stuk 3 : Attest psycholoog Alice DA CONCEICAO MESTRE dd. 20 januari 2021

Stuk 4 : Voorlopige verblijfsvergunning zus R. in Zwitserland al vluchteling

Stuk 5 : Verblijfsvergunning zus S. in Zwitserland als vluchteling".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan.

Inzake de motivering omtrent zijn voorgehouden geboortedatum en identiteit verweert verzoeker zich door te verwijzen naar een vergissing in Italië, verkeerde raad van derden en vrees om ingevolge de Dublin-procedure teruggestuurd te worden naar Italië.

Verzoekers verweer is niet dienstig ter weerlegging van de motivering die op basis van de voorhanden zijnde gegevens terecht stelt:

- verzoeker gaf verschillende geboortedata op in Italië, Duitsland, Frankrijk (tweemaal) en België;
- verzoeker veranderde doelbewust zijn naam bij het verzoek tot internationale bescherming in Frankrijk om te vermijden dat hij via de Dublin procedure zou worden teruggestuurd naar Italië.

Voorstaande elementen inzake zijn identiteit betreffen een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

6. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*

- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

7. Inzake de laattijdige indiening van het verzoek tot internationale bescherming voert verzoeker geen concreet element aan ter ontkrachting van de motivering die stelt:

“U kwam aan in België op 1 november 2018. Echter, u diende slechts een verzoek tot internationale bescherming in op 08 maart 2019. Toen u door de protection officer op het CGVS werd gevraagd waarom u in België zo lang hebt gewacht om een verzoek in te dienen, antwoordde u dat u eerst probeerde naar Engeland te gaan omdat u reeds in drie, vier Europese landen had geprobeerd een internationale beschermingsstatus te krijgen (notities van het persoonlijk onderhoud op 20/02/2020 (hierna NPO 1), p. 5-6). Het feit dat u in België pas vier maanden na uw aankomst een verzoek tot internationale bescherming indiende, relativeert uw vrees voor vervolging. Immers kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij meteen na aankomst in een veilig land op zoek gaat naar internationale bescherming, en ernstige inspanning onderneemt om deze te bekomen. Uit uw handelswijze blijkt geen dwingende nood aan bescherming.”

Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming een verzoek om internationale bescherming zou indienen van wanneer hij daartoe de kans heeft.

Dat verzoeker naliet dit te doen en gedurende vier maanden talmde alvorens zulk verzoek in te dienen omdat hij naar Engeland wou reizen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in zijn hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoekers algehele geloofwaardigheid.

8. Verzoeker voert aan dat zijn Eritrese nationaliteit niet wordt betwist. Inzake de motivering omtrent de ongeloofwaardigheid van zijn profiel en feiten die de grondslag vormen van het verzoek verwijst hij naar de begripsverwarring bij het CGVS en de DVZ alsook naar zijn psychische symptomen van angst en depressie.

Uit de lezing van het dossier kan niet opgemaakt worden dat een verwarring inzake de gehanteerde terminologie de oorzaak zou zijn voor verzoekers (uiteenlopende) verklaringen, zeker niet ingevolge de verschillende gehoren teneinde duidelijkheid te bekomen over zijn verklaringen.

Uit het bijgebrachte psychologisch verslag kan evenmin worden opgemaakt dat verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn om volwaardige verklaringen af te leggen inzake zijn levensloop en ondergane gebeurtenissen. Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Dit geldt des te meer in het geval van een medisch attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog bij het vaststellen van de diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt.

Dit klemmt des te meer omdat het psychologisch attest melding maakt van gevangenschap van zijn vader hoewel hierover niets blijkt uit het administratief dossier terwijl blijkens het niet-betwiste feitenrelaas wel melding wordt gemaakt van een gevangenisstraf van verzoekers broer en oom.

9. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen stelt artikel 48/6, § 4, c) van de Vreemdelingenwet dat de verklaringen van de verzoeker samenhangend en aannemelijk dienen te zijn alsook niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek.

De loutere verwijzing naar zijn niet-betwiste nationaliteit en psychische problemen van angst en depressie, kunnen niet aangenomen worden ter ontkrachting van de motivering die stelt:

- verzoeker legt tegenstrijdige en inconsistente verklaringen af betreffende zijn verschillende verblijfplaatsen in Eritrea,
- verzoekers verklaringen over zijn verblijfplaatsen en arrestaties alvorens de legerdienst in Eritrea aan te vatten, zijn geenszins consistent op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij verweerder;
- verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn niet consistent inzake het aantal arrestaties en de aanleiding en motieven waarom hij werd vastgehouden;
- tijdens een tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS, teneinde meer duidelijkheid te scheppen over verzoekers verblijfplaatsen en arrestaties in de periode alvorens hij de legerdienst aanvatte, brengt verzoeker alsnog een andere versie ten berde;
- inzake de periode van zijn Eritrese legerdienst is verzoeker niet samenhangend in zijn verklaringen over zijn situatie, noch over zijn beweerde deserties en opsluitingen;
 - het is niet aannemelijk dat verzoeker, indien hij werkelijk zoveel maal zijn eenheid zou hebben gedeserteerd, dat hij enerzijds amper tijd zou doorgebracht hebben bij zijn eenheid, maar anderzijds wel heeft deelgenomen aan verschillende missies, en zelfs bepaalde verantwoordelijkheden kreeg als militaire spion;
 - het is weinig aannemelijk dat verzoeker niet eerder het land ontvluchtte indien hij werkelijk zoveel malen deserteerde, werd opgesloten en gestraft, hetgeen des te meer klemt omdat hij blijkbaar zo gemakkelijk door zijn eenheid teruggebracht kon worden;
- verzoekers verklaringen over zijn vertrek zijn weinig aannemelijk en inconsistent: het is niet geloofwaardig dat verzoekers 'commander' hem eenvoudig verlof zou hebben toegestaan hoewel hij reeds gekend stond als iemand met een hoog vluchtrisico en de aanzet van het vermeend illegaal vertrek, *in casu* een probleemloos toegestaan verlof kreeg om zijn zieke moeder te bezoeken, is evenmin geloofwaardig;
- de geloofwaardigheid van het illegaal vertrek wordt verder ondermijnd ingevolge inconsistente verklaringen over de afgelegde route tot de Ethiopische grens;
- verzoekers verklaringen over de aanzet van het voorgehouden illegaal vertrek zijn volledig tegenstrijdig.

Voorstaande vaststellingen zijn omstandig gemotiveerd, vinden steun in het administratief dossier en zijn terecht en pertinent. De verklaringen van verzoeker zijn bijgevolg niet samenhangend en aannemelijk en tevens in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek.

10. Verzoeker verwijst naar de mishandelingen die Eritreërs ondergaan bij terugkeer omdat ze aanzien worden als personen die het land illegaal hebben verlaten en als verraders worden aangemerkt.

Hoger werd vastgesteld dat verzoeker allerminst duidelijkheid verschaft over zijn positie in het Eritrese leger en zijn voorgehouden deserties niet aannemelijk maakt. Ingevolge de vele inconsistente en tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn werkelijke persoonlijke situatie in Eritrea voor zijn vertrek uit het land, is het niet aannemelijk dat hij het land illegaal zou hebben verlaten en om die reden vervolging zou vrez. Dit klemt des te meer omdat de verklaringen over zijn vertrek weinig aannemelijk en inconsistent zijn. Verzoeker voert overigens geen concreet verweer ten aanzien van de motivering omtrent de ongeloofwaardig geachte reisroute.

De Raad sluit zich dienvolgens aan bij de conclusie van verweerder die stelt:

"Gegeven bovenstaande vaststellingen, dient opgemerkt, dat u absoluut niet aannemelijk kan maken dat u Eritrea effectief illegaal zou zijn ontvlucht, wat enkel wijst op een legaal vertrek uit Eritrea. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u niet de waarheid heeft gesproken, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het CGVS in het ongewisse over uw werkelijke wedervaren in Eritrea en de manier waarop u Eritrea heeft verlaten. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw levensomstandigheden en uw feitelijke vlucht uit Eritrea kan niet genoeg benadrukt worden. Gezien u noch uw vermeende desertie uit het Eritrese leger, noch uw beweerde illegale vlucht aannemelijk wist te maken, heeft u evenmin aannemelijk kunnen maken dat u in de negatieve aandacht zou staan van de Eritrese autoriteiten, en een vrees voor vervolging zou koesteren."

Aangezien verzoekers profiel in Eritrea noch zijn illegaal vertrek geloofwaardig worden aangetoond, kan hij zich niet beroepen op het enkele feit dat hij de Eritrese nationaliteit heeft teneinde een vrees voor vervolging aannemelijk te maken bij een terugkeer.

De verwijzing naar de situatie van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië ingevolge het Tigray-conflict is niet dienstig. Verzoeker toont immers zijn profiel en illegaal vertrek uit Eritrea niet aan, derhalve kan zijn situatie en profiel niet vergeleken worden met deze van Eritrese vluchtelingen in Ethiopië.

11. De kopieën van de voorlopige verblijfsvergunning, respectievelijk definitieve verblijfsvergunning, van twee vrouwen in Zwitserland kan niet leiden tot een ander oordeelsvorming. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat het daadwerkelijk zijn zusters betreffen, dient te worden opgemerkt dat ieder dossier en elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen individuele gegevens en merites dient te worden beoordeeld.

12. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

13. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt informatie bij omtrent het Ethiopisch conflict in de Tigray-regio en de repercussies hiervan op Eritrea inzake de mogelijke toepassing van artikel 48/4, § 2, c). In de mate dat verzoeker verwijst naar "*Ethiopische Tigray [die] bevestigen zelfs dat ze elke kans zullen nemen om verder aanvallen te plegen op Eritrea*" blijkt dat dit een loutere speculatie is en dat een (inter)nationaal conflict actueel niet aan de orde is. Verzoeker toont niet concreet aan dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade ingevolge de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS